

Ulven
som ville bli
en påfugl

URTEHAGEN

Ulven
som ville bli en
påfugl

Ulven som ville bli en påfugl

Gjenfortalt etter
Jalaluddin Rum

Tegninger av
Feeroozeh Gol

URTEHAGEN

Jalaluddin Rumi var en stor dikter.
Han levde for 800 år siden i det som den gangen het Persia, og som nå heter Iran.
Rumi er fortsatt høyt elsket. Mange leser hans bøker også i dag.
Denne fortellingen er skrevet av ham.

Boka er oversatt og tilrettelagt av
Trond Ali Linstad.

© 2012 Urtehagen

For lenge siden i det veldige Persia, bodde det en gammel og klok mann. Han pleide å reise fra by til by, og landsby til landsby, for å søke kunnskap og visdom. I alt som skjedde, hentet han lærdom.

Om han kom forbi en hage eller en ørken, et fjell eller en sjø, var det som han så det for første gang. Han saknet farten og ble stående stille, for å beskue det han så ettertenksomt.

Kanskje lagde han en liten sang, eller sa fram strofer fra et dikt, for folk som han støtte på.

Når han reiste rundt på dette viset, hadde han ikke mye med seg. I hånden pleide han å holde en spaserstokk. Han bar en pose tørket brød. Litt salt hadde han med til brødet. Og over skulderen lå et saueskinn.

Saueskinnet ba han på. Det var underlag når han sov.

En gang la han i vei mot Mashad. Det er en hellig by, i en provins som heter Khorassan. Han ville gjøre pilegrimsreise dit.

Noen ungdommer var med ham. De gikk dag og natt. Og kom til slutt til byens port.

Der sto det en flokk mennesker. Noen soldater snakket til dem. Den kloke mannen og ungdommene kunne ikke høre hva soldatene sa. Men det var tydelig at menneskene var redde. Det var som noe alvorlig var i ferd med å skje.

Den kloke mannen og ungdommene gikk bort til menneskene som var der. Nå hørte de soldatene snakke. Soldatene sa at folk skulle holde seg borte fra veien. Soldatene hadde fargerike uniformer. Hjelmene og brynjene deres skinte. Spydene og skjoldene deres var flotte.

En av ungdommene utbrøt begeistret: «Så majestetiske de er!» «Ja, de kan synes majestetiske», sa den kloke gamle mannen. Så fortsatte de videre på reisen.

Kongen på landeveien

De nærmet seg en bakketopp. Da hørte de noen blåse i et horn. Og et opptog nærmet seg. Først kom kongelige vakter. Deretter hornblåserne. Etter dem kom ridende soldater.

Og så en mann i grønt og rødt, som ropte til alle, mens han gikk: «Folk i Khorassan, av veien! Lukk øynene deres, og se ikke på kongens ansikt!»

Etter dem kom flere soldater, ridende eller til fots. Og til sist var bærestolen, der kongen selv satt.

Ungdommene betraktet prosesjonen. Aldri før hadde de sett så fine farger, smykker og juveler, rustninger og hester.

Men den kloke gamle mannen nynnet på en sang. Noen setninger i sangen lød slik:

«Rikdom er
som en doven slange,
med plirende, giftig tunge
Å dyrke mennesker
er galt.»

Han stoppet i sangen og sa: «Tenk dere kongen uten soldatene! Og dessuten uten rikdom! Da blir han et vanlig menneske, som oss! Gud har gitt ham mulighet til å tjene folket, skape rettferd og bringe lykke. Men dere så hvordan menneskene var redde. Og noen løp sin vei. Kongen opptrådte som om han var en gud.»

Den kloke gamle mannen fortsatte: «Har dere hørt fortellingen om ulven som trodde den var en påfugl?» Men det hadde ungdommene ikke. Så mannen fortalte dem historien.

Ulven i skogen

For lenge, lenge siden bodde det en ulv i en skog. Ulven ønsket at den var en påfugl. Den så på sin rustgrå farge, som den var så misfornøyd med. Påfugler, tenkte den, har skinnende farger!

Ulvens venner sa til ulven at en ulv ikke kan bli en påfugl. Men ulven hørte ikke på dem. Det var påfugl den ønsket å bli.

Ulven løp dit hvor påfuglene var. Der satt den bak en tørr busk og stirret misunnelig på dem.

Jo mer ulven så, desto sterkere ble ønsket om å bli en påfugl. Fuglenes fjær var som regnbuen! De skinte i vintersolen! Den grå skogen ble full av farger.

Andre dyr syntes å mene det samme. Fugler, kaniner, ekorn og hjort beundret påfuglene.

Ulven var fortvilet over sin farge. «Den har gjort mitt liv ulykkelig,» tenkte den. «Jeg vil gjøre alt for å bli en påfugl.»

Men hvordan kunne den bli det?

Ulven ville samle sammen fjær fra påfugler og feste dem til sin pels! Men den forsto at det ikke var mulig. Fjærene ville falle av så snart den rørte på seg.

Den tenkte å jakte en påfugl, for å avlive den! Og så trekke på seg påfuglens skinn! Men det ville heller ikke gå, tenkte ulven, for den var vel for tykk.

Den drømte at den var blitt en påfugl! Ja, den vakreste av dem alle! Andre påfugler beundret den! Fugler og dyr i skogen gjorde det samme! Den satt på en trone i skogen, og andre var tjenere for den.

Men så våknet ulven. Og livet var like miserabelt som før.

Hos garveren

Ulven fortsatte sitt sorgfulle liv, til den en dag så en hytte mellom trærne. Ved hytten hang det bunter av ull, i klare og skarpe farger: rødt, grønt, purpur, blått, lyserødt og gult. «Nå har jeg funnet løsningen!» sa ulven. Og den skyndte seg bort til hytten.

Der bodde det en gammel garver. En garver er en person som bearbeider,

og farger ull. Garveren ble redd da ulven kom, men han prøvde å holde seg rolig. «Hvorfor er du kommet hit,» spurte han. Og ulven fortalte sin historie.

«Kan du hjelpe meg til å bli en påfugl?», spurte ulven. Garveren smilte for seg selv. Men han så at ulven var ulykkelig og ville ikke avvise den. Så han tok sine krukker med farger og gikk ut på plassen ved hytten.

Han ville snakke fornuft til ulven. Og sa: «Jeg har tatt med krukkene mine. Og kan farge deg. Men først må du tenke deg om! Er det dette du virkelig vil? Du kan fortsatt skifte mening. Husk at de andre dyrene vil gjøre narr av deg! Du kan ikke bli en påfugl, om du så farger pelsen din hver eneste dag.»

Men ulvens tanker var bare på drømmen. Den ba garveren om å farge seg.

Garveren gjorde seg klar. Han rørte i krukkene sine. Og så satte han de fineste farger til ulvens pels.

Da garveren var ferdig, tørket ulven seg i sola. Garveren kjemmet pelsen hans. Ulven hadde fått regnbuens farger.

Ulven løp til den nærmeste vannpytten. Og speilet seg i den. «Ja, nå er jeg en virkelig påfugl!» utbrøt den, så vennene hørte det.

De ville vite hva som hadde hendt. Og fant vennen syngende og dansende, så lykkelig i solskinnet. Da begynte de å le.

Ulven trodde de lo av glede, over at den var blitt en påfugl. Men en av dem sa betenkt: «Min rustfargete venn, hvorfor ville du se ut slik?» Ulven ble sint over å bli kalt rustfarget, og svarte : «Jeg er ikke lenger en ulv! Ser dere ikke at jeg er en påfugl?»

Vennene lo igjen. Og en av dem sa: «Hva er det du sier? Vi vet at du ikke er en påfugl! Du likner ikke på en heller.»

Ulven svarte: «Kom bare nærmere og se! Jeg er faktisk penere enn en påfugl!»

En venn sa: «Om det er sant som du sier, at du er en påfugl, så bred ut halen din og vis alle regnbuens farger!» Men ulven klarte ikke dette. Den kunne bare løfte halen.

Andre venner sa: «Dersom du er en påfugl, så fly i hvert fall litt for oss!» Men ulven klarte ikke å fly. Eller: «Hvis du en påfugl, så syng!» Men ulven kunne ikke synge.

Noen sa: «Er du en påfugl, så spiser du vel korn, og ikke kjøtt?» Det gjorde ulven taus. Kanskje var den ingen påfugl, likevel?

Sanne påfugler

Den kloke gamle mannen sa til ungdommen: «Ulven minner meg om Farao i Egypt! Farao trodde han var Gud!» Og så nynet han på denne visen:

«Å, du Farao! Unngå tåpelig snakk!
Du er ulv i en påfugls fjær,
og blir avslørt av virkelige påfugler,
så du mister ansikt.»

Moses og Aron var påfugler!
Fjærene deres var mirakler,
som rammet deg,
så du ble hjelpeløs.
Du falt fra din høye hest.

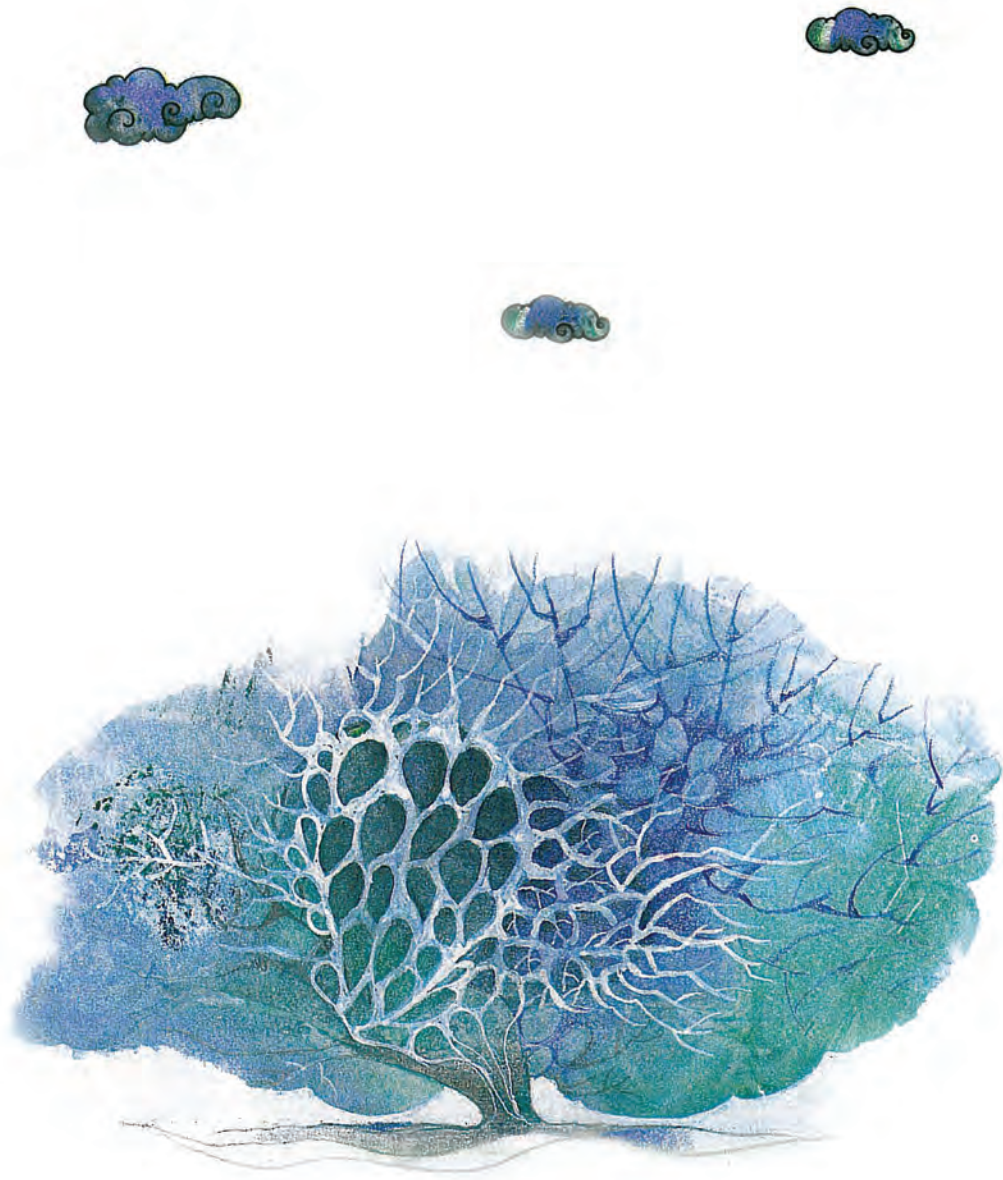
Løvens farger var bleknet,
og tilbake sto bare hunden
som grådig bjeffet.
Så prøv ikke du, å, farao
å bære en løves skinn!

Hvordan skal du kunne vise
en løves merke,
når du er fanget av
gjøende hunders mål?

Den kloke gamle mannen sa:
«La oss be om at vi må få
bli virkelige påfugler i livet!»

Og alle som hørte det, sa:
«Amen».

URTEHAGEN 2012